

heldigste Løsning, og Hr. *Unden* bistaet af den belgiske Delegerede, *Rolin*, samarbejdede derefter de tre Traktater i en »Generalakt«, bestaaende af 4 Kapitler, hvoraf Kapitlerne 1, 2 og 3 svarede til henholdsvis Traktaterne C, B og A, medens Kapitel 4 indeholdt en Række almindelige Bestemmelser.

Under den paafølgende Drøftelse af Generalakten fremkom den engelske Delegerede, *Sir Cecil Hurst*, med en Række Betæneligheder dels af teknisk og dels af politisk Natur, der ligeledes deltes af Italiens og Japans Delegerede. Han henledte saaledes blandt andet Opmærksomheden paa, at da Medlemmerne af Voldgifts og Sikkerhedskomiteén havde været Tilhængere af to forskellige Fremgangsmaader, idet nogle anbefalede Afslutning af flersidede, medens andre anbefalede Afslutning af tosidede Voldgiftstraktater, var man til Slut blevet enige om de oprindelige Forslag til Modeltraktater, der gav Regeringerne lige Adgang til at følge begge Fremgangsmaader. Ved at oprette et Dokument som den foreliggende Generalakt syntes han, man i nogen Grad havde forladt dette Standpunkt, ligesom han ogsaa fandt det betænkeligt, at Generalakten mindede saa stærkt om Genèveprotokollen; saaledes at man maatte frygte, at det var Hensigten at gøre den til en Del af Folkeforbundets Struktur. Da England og forskellige andre Stater var Tilhængere af Princippet om Afslutning af tosidede Traktater, og derfor næppe vilde kunne tiltræde Generalakten, vilde der følgelig ske et beklageligt Brud paa Enigheden indenfor Folkeforbundet.

Denne Opfattelse blev stærkt imødegaaet af den græske Delegerede, *Politis*, og af Hr. *Rolin*, der begge udfoldede en utrættelig Virksomhed for at gennemføre Forslaget, og som i denne Anledning udtalte, at det ikke havde været Hensigten at forlade det Standpunkt, hvorom man var belevet enige i Voldgifts- og Sikkerhedskomiteén, og at man derfor vilde formulere det Forslag til en Beslutning, som skulde forelægges Forsamlingen, paa en saadan Maade, at der ikke kunde opstaa Tvivl om dette Spørgsmaal. Med det foreliggende Forslag til en Generalakt, der ganske vist mindede om Genèveprotokollen, men somf. Eks. ikke krævede nogen Pagtændring, og som kunde tiltrædes af alle Stater og kun behøvede to Staters Tilslutning for at træde i Kraft, havde man fortrinsvis haft til Hensigt at afhjælpe den stigende Trang til mere Ensartethed i Reglerne for Behandlingen af Voldgiftssager og derigennem at fremme den fredelige Afgørelse af mellemfolkelige Stridigheder, men det havde ikke været Hensigten at gøre Akten til en Del af Folkeforbundets Struktur.

Efter at Generaldebatten om Forslaget havde fundet Sted gik man over til en Gennemgang af en enkelte Artikler. Flere Uklarheder, der var fremkommet ved at Traktaterne var blevet samarbejdet i een Tekst, blev fjernet, og forskellige Forslag til Forbedringer i Aktens Bestemmelser blev vedtaget. Blandt de vigtigste af disse kan nævnes følgende. Da det maatte anses for lidet hensigtsmæssigt, at Voldgiftsdomstolens Opmand og de to Medlemmer, der skal vælges af Parterne i Fællesskab, i sidste Instans udtages ved Lodtrækning, blev det efter Forslag af den danske Delegation vedtaget at lade Valget i dette Tilfælde blive foretaget enten af Formanden for den faste Domstol for mellemfolkelig Retspleje, eller hvis denne er forhindret eller er en af Parternes Undersaat af Næstformanden. Skulde denne ogsaa være forhindret eller være en af Parternes Undersaat, foretages Valget af det ældste Medlem af Domstolen, der ikke er nogen af Parternes Undersaat. (G. A. Artikel 23). Paa Foranledning af den norske Delegation blev ligeledes den Bestemmelse i det oprindelige Udkast, hvorefter Voldgiftsdomstolen i visse Tilfælde optræder som tvungen Forligsmægler ændret saaledes, at Voldgiftsdomstolen ifølge den tilsvarende Bestemmelse i Generalakten skal træffe sin Afgørelse »ex aequo et bono« (G. A. Artikel 28). For at undgaa den Ulighed, der vilde opstaa som Følge af Staternes forskellige konstitutionelle Systemer, naar de tog det i det oprindelige Udkast hjemlede Forbehold med Hensyn til Tvistigheder angaaende Statens konstitutionelle Principper, blev man endvidere enige om helt at stryge Bestemmelsen angaaende dette Forbehold. Kommissionen var iøvrigt ligesom Voldgifts- og Sikkerhedskomiteén, der kun nødtvungent var gaaet med til Bestemmelserne om Forbehold, G. A. Artikel 39, overbevist om, at disse var nødvendige for at give Generalakten den fornødne Elasticitet, der ligeledes er søgt opnaaet ved Bestemmelsen i Artikel 38 om hel eller delvis Tiltræden og Artiklerne 40 og 45, der hjemler Adgang til ved en almindelig Erklæring at udvide eller indskrænke Omfanget af en Stats Tiltrædelse eller de af den tagne Forbehold.

Efter at 1. Kommission havde vedtaget Forslaget til Generalakten og de tilsvarende tosidede Traktater oversendtes det tilligemed Udkastet til en Beslutning til 3. Kommission og blev efter dennes Godkendelse senere vedtaget af Forsamlingen.